

Appie Aap was niet zoals de andere apen. Zijn familie en vrienden slingerden hoog door de bomen heen en weer. Maar Appie durfde dat niet. Hij vond hoge bomen eng en bleef liever op de grond. Hij voelde zich erg alleen en miste zijn familie vaak. Op een dag besloot hij om dan maar een nieuwe familie en andere vrienden te gaan zoeken. Familie die niet steeds hoog in bomen wilde klimmen! Hij riep 'dààág!' naar zijn familie en vrienden. Maar niemand hoorde hem daarbeneden op de grond. Hij begon te lopen en liep de hele dag door. Soms kroop hij onder dikke boomstammen door. Soms kroop hij door struikgewas. Soms liep hij op een open vlakte. Maar opeens stond hij voor de ingang van een donkere grot. Hij gluurde voorzichtig naar binnen, maar zag niks. Hij zette een voet naar binnen en toen nog eentje.

Heel hoog in de boom, in het topje, zag hij het nest van de papegaai. Appie slingerde zijn staart om een tak en klonm met één hand naar het nest. Hij legde het vogeltje voorzichtig in het nest. De papegaai bedankte hem en Appie begon naar beneden te klimmen. Opeens stopte hij. Hij had toch hoogtevrees? Hoe kon het dan dat hij zo goed kon klimmen? Het voelde eigenlijk heel gewoon. En lekker. 'Klim maar!' toeterde de olifant. 'Ik vang je wel als je valt.' Maar Appie viel niet. Hij klonm en slingerde. Eerst voorzichtig, maar toen steeds sneller. Hij slingerde van tak tot tak. 'Joehoe!' riep hij en hij maakte een salto. Wat voelde dat goed! De olifant had gelijk. Appie had altijd gedacht dat hij hoge bomen eng vond maar had nog nooit geprobeerd om te klimmen.